

IVAN GALAMBICA

ZÁZ

RAK

V NOR

SKÝCH

HORÁCH

ZÁZRAK
V NORSKÝCH
HORÁCH

Ivan Galambica

ADAM JEDE DOMŮ

Adam zaregistroval tři postavy blížící se k němu. Věděl, že za zády má další dva týpky. To je celkem pět nepřátel. Seděl na lavičce, ruce založené a dělal, že spí.

Pod bundou měl zbraň. Pistoli. A na lýtku pod kalhotami útočný nůž. Ale věděl, že s největší pravděpodobností, hraničící s jistotou, nebude muset ani jednu zbraň použít. Pousmál se. Vzpomněl si, jak na něj v podobných situacích vždy volal jeho britský velitel: „Na tohle vám musí stačit pěsti!“

Pětice se blížila. Adam věděl, že je může v klidu zabít. Zabít není problém. Zabil už mnohokrát. Zabít není umění. Vyhrát a nezabít, tomu se říká opravdový kumšt.

„Hele, kámo, to je moje lavička!“ ozval se první z té pětice a kopl do Adama. Do jeho podrážek. Už když si Adam ke spánku vybral v tomto parku právě nejodlehlejší lavičku, tušil, že budou problémy. Hlavní nádraží v Praze má svoji pověst a park před ním taktéž. Ale Adamovi to bylo jedno.

„Pán tady sedí asi omylem. Že jo? Když odevzdá ten batůžek, co má, nebudeme dělat problémy za to, že sedí na naší lavičce,“ zahlásil se smíchem další z nich. Adam otevřel oči. Jeden z těch pěti sáhl po batohu, co měl Adam vedle sebe na lavičce.

Rána. Přesná trefa mezi oči. V jedné z rukou útočnicků se blýskl nůž. Adam se v duchu smál. Vykrytí útoku a šup, zlomení útočnickovy

paže. Křup! Útočník zaklel ruským přízvukem. Adam se na něj pousmál. Miloval ruský přízvuk. V minulém životě, tedy v tom, kde Adam byl dříve a kam se opět nyní vracel, byl jeho nejlepší parťák nějaký čas jeden Rus. Adam si zamiloval ty ruským přízvukem pronášené věty.

Křup! Prošlápnutí útočnickovy holeně. Adam se královsky bavil. Z pětice útočníků proti němu stál už jen jeden. Ostatní se buď odbelhali do bezpečí, či se váleli na zemi, skučící.

„Fízlové!“ zahlásil jeden z těch ležících a ukazoval na hlídku Městské policie, která se blížila k lavičce.

„Máš kliku!“ s úlevou zahlásil ten poslední stojící a utekl.

Ti dva, co leželi na zemi, podpírajíc se navzájem, se ztratili též.

„Pane, stalo se vám něco?“ zeptala se strážnice Adama a ten odpověděl: „Nic, co by stálo za řeč,“ a usadil se zpět na lavičku.

„Bezdomovec?“ zeptal se jej druhý z hlídky, starší strážník.

Adam sáhl podvědomě rukou na kapsu u bundy. Peníze jsou tam stále. Usmál se. Co jim bude povídat? Že má u sebe tolik peněz, kolik oni nevydělají dohromady za rok? Že má byt v Ústí? Že má nové auto? Kdepak, pravda nikoho nezajímá.

„Cestuji. Vlak mi jede ráno,“ říká a vlastně nelže až tak moc.

„Kam jedete?“ zeptá se strážnice a Adam se zasní.

Ano. Kam vlastně jede? Ví to on sám, nebo neví?

Před třemi měsíci stál Adam před rozpadlým panelovým domem v Chánově. Adam byl terčem posměšků okolo něj pobíhajících dětí.

„Dej cigaretu!“ volaly na něj sotva sedmileté děti. Ignoroval je. Pak odchytil jednoho, co byl nejbliže.

„Kde tady bydlí Radka? Radka Třešňáková. Nebo tak nějak se jmenuje. Nevíš?“

Dítě se kroutilo jak žížala: „A jaká Radka? Neznám žádnou, nebo znám. Vím, já? Co dáš?“

Adam sáhl do kapsy. Pětistovka.

„Na!“ podal ji zkoprnělému usoplenému dítěti. To natáhlo ruku. Adam cukl s bankovkou a zeptal se: „Kde?“

Dítě zvedlo ruku a prstem ukázalo na nedaleký panelák. A řeklo: „Přízemí. Je bílá!“ a vzalo si bankovku. Pět set korun! Tolik jeho otec nedonese domů za týden!

Adam se vydal k tomu paneláku. Rozbitý vchod, dveře vykopnuté. Dva cikáni ve věku kolem šestnácti roků kouří na schodech. Zvonky jsou vylámané.

„Kluci. Který byt je Radka. Radka Třešňáková?“ ptá se Adam. Oba mladíci se po sobě podívají. Vstanou. Mlčí. Adam se odpovědi nedočká. Projde mezi nimi. Oni jej pozorují, jak kdyby byl mimozemšťan spadlý z Marsu.

Přízemí. Na jedněch dveřích je napsáno: Radka T.

Adam klepe.

„Kdo je?“ ozve se ženský hlas. Je to ona! Ten hlas poznává.

„Tady Adam. Adam Kubalík. Ty si na mě asi nepamatuješ, ale já...“ otevřely se dveře. Stála tam. V zástěře a v teplákách.

„Co tu děláš?“ nechápe ona. Poznala jej.

„Pamatuješ si na mě?“ ptá se on.

„No...jo...pamatuju...“, řekne ona nejistě. Otře si ruce do zástěry a dodává: „Tak pojď dál, ne?“ On vejde do předsíně. Způsobně se zouvá. Jeho vojenské oblečení páchne lesem.

„Potřeboval bych u tebe bydlet,“ spouští hned z kraje a Radka se nechápavě ptá: „Cože?“

„Bydlet. Potřeboval bych se vykoupat. A vyspat. A vzpomněl jsem si na tebe,“ říká on a ona razantně odmítá: „To se nezlob, ale to nepadá v úvahu. Já tě skoro neznám, jako jo, jasně, spali jsme spolu, ale já si ani pořádně nevzpomínám, jak se jmenuješ, co to jako má znamenat, tohleto?“ chce pokračovat ve svých lamentacích, ale on sáhne do kapsy. Vyndá svazek bankovek. Jsou to stokoruny i pětistovky a také pětistovky.

„Peníze mám! Zaplatím. Na!“

Skoro až stydlivě se nakloní a položí zmuchlané bankovky na starý stolek v předsíni.

„Můžu si dojít na záchod?“ zeptá se.

Radka vezme bankovky a nevěřícně je prohlíží. Adam dodá:

„Je tam asi padesát tisíc. Nebo tak nějak. Stačí to? Na nájem?“

Před dvěma roky na taneční zábavě potkala Radka Adama. Adam oděný ve vojenské maskovací uniformě, plný nadějí a ideálů.

„Můžu tě na něco pozvat?“ promluvil na ni. Vesnická tancovačka. Malá vesnice poblíž Mostu.

Radka souhlasila. Počítala ten večer s pohlavním stykem a Adam se jí docela líbil.

Povídali si. On je voják. Voják, co zanedlouho odjíždí na misi. Říkal jí kam, ale Radka to zapoměla. Někam daleko.

„Vydělám kupu peněz. Nebudu muset zbytek života pracovat!“ chlubil se Adam. Chvástání hospodských žvanilů.

Alespoň tak si to myslela Radka. Ale Adam jí vysvětloval, že to tak není. Že se nechvástá.

„Hele, za měsíc si vydělám tolik,“ ukazoval cifru, kterou napsal na papírek, co našel v kapse: „Budu tam rok. Plus odlučné, plus diety,“ vypočítával a pak dodal: „Armáda platí dobře!“

Vyspala se s ním. V křoví za hospodou.

On trval na tom, že ji doprovodí domů. Jel s ní taxíkem až před ten panelák na nejhorším sídlišti v republice.

„Tady bydlíš, jo?“ nedůvěřivě koukal na to ranní ghetto.

„No jo. To víš, život se s nikým nemazlí,“ řekla ona.

Co mu bude vyprávět? Že je zadlužená až po uši? Že má doma dceru, na kterou její otec neplatí? Že lítala od patnácti v drogách, že teď, když je jí dvacet pět, si konečně dává krůček po krůčku život dohromady? Že jednou za čas vyrazí na takovouto podobnou zábavu, aby si odfrkla, ale jinak, že doplňuje za pár šupů zboží v Kauflandu? Dvacet pět směn po dvanácti hodinách do měsíce. To mu má povídat?

Před taxíkem prošla kočka. Černá.

„Jsem tu doma. Mám to tady ráda. Podívej, ta kočka! S největší pravděpodobností ji za čas tady někdo chytí a sní. Ale je tu doma. Neodejde!“ zasmála se svému poetickému přirovnání. Ano, i ona byla kočka, kterou tento kotel bídy a zoufalství a zmaru jednou semele. Co bude z její dcery? Šlapka? Asi ano. Kdo ví? Ale Radka nemá na to žít jinak. Už tohle je pro ni maximum. Drogy už nebere. Je čistá. Nekrade. Pracuje. Dluhy splácí, byť dostat se z koloběhu lichvářů je v podstatě nemožné.

„Ahoj,“ řekla tehdy a poděkovala za taxík. Adam jí zamával. Taxikář prosil, ať již jedou. Že tady nechce být ani o vteřinu déle.

To se stalo před dvěma lety.

Adam spláchl a vyšel do chodbičky bytu. Radka stále držela ten svazek bankovek:

„To je strašně moc peněz!“ řekla a Adam povídá: „Jak pro koho. Můžu tady pár dní přespát? Prosím.“

„Můžeš spát v obýváku. Nebo,..." zamyslela se a pak ji něco napadlo a povídá: "...nebo takhle: pronajímám tady ten pokoj jednomu takovému. Za pár korun, ale mně se hodí. Jenže teď mi už nějaký ten měsíc nezaplatil. Tak jestli si to s ním dohodneš, můžeš spát tam,“ řekla.

„Mám ho vyhodit?“ znejistěl Adam.

„Kdyby to šlo. Já na to nemám. Je to hrubián. Ale ty jsi chlap,“ řekla ona. Už třikrát svého nájemníka chtěla vystěhovat. Nezaplatil jí ani korunu. A třikrát dostala přes hubu. Opilec, co se s ním párkrát Radka také vyspala, se nastěhoval původně s tím, že jí bude finančně pomáhat. A teď z toho zůstalo jen břímě, kterého se nedovedla Radka zbavit.

Adam nakoukl do pokoje. Rozestlaná postel s několika měsíci nepraným povlečením. Všude hadry.

„To je jeho pokoj!“ řekla Radka.

„Paráda!“ povzdechl radostí Adam.

„Chceš kafe?“ zeptala se Radka, složila balíček bankovek a dala je do zástěry a dodala: „To je v ceně nájmu!“

„Kafe,“ zasnil se Adam a dodal: „Strašně moc rád. To budeš hodná. Jestli mi uvaříš i jídlo, zaplatím ti i ty věci, co jsou k tomu potřeba. Peníze mám,“ řekl. A nelhal. Adam byl milionář.

První půl rok v Afghánistánu probíhal celkem nudně. Adam si to tak nepředstavoval. Jen hlídky, volno, hlídky, volno. Pořád dokola. První raketový útok nepřítele zažil až po třech měsících služby a to bylo vzrušující jen tím, že někde dvě stě metrů od něj bouchla raketa.

Už skoro měl jet domů. Půl roku služby pryč. Když tu jednou, jel jako doprovod konvoje kamsi do města. Široká silnice. Tři proudy jedním směrem, tři proudy druhým.

„Hele, pánové. Máme hlášenou nebezpečnou situaci. Sebevražedný atentátník v bílé Toyotě. Tak dávejte pozor!“ hlásil velitel konvoje.

Celý Kábul byl posetý bílými Toyotami!

Nudná služba, nudný doprovod. A pak to přišlo! Na jednom místě se jejich konvoji začala nebezpečně přibližovat pětice vozidel.

„Nebezpečí!“ ohlásil velitel. Čtyři z vozidel se uhnuly, ale páté, bílá Toyota, pokračovala v jízdě na konvoj. Řidič vojenského vozidla se rozhodl k akci. Manévrem chránil velitelské vozidlo konvoje a Toyotu, při riskování vlastního zdraví, vytlačil ze silnice do příkopu.

Konvoj odjel. Na místě zůstala hlídkovat jen trojice vojenských vozidel. Mezi nimi i to, ve kterém byl Adam. V Toyotě nebyli atentátníci.

To vozidlo jelo ze svatby. Zřejmě opilý řidič, nebo zdrogovaný, neuměl řídit a nechtěně najel příliš blízko konvoje. Tři mrtví. Toyota po nárazu do příkopu přinesla smrt třem cestujícím. Nevěsta, řidič i jejich doprovod, byli mrtví.

Ženich přežil. Tekla mu krev. Cosi vykřikoval a v jeden okamžik sáhl do Toyoty a vyndal samopal.

Adam jej zastřelil. To bylo poprvé, kdy Adam zabil člověka.

Adam pil kávu. Radka jej pozorovala. Oba mlčeli.

„Tak ses vrátil, z té ciziny?“ začala ona po chvílce hovor.

„Ano,“ řekl Adam.

„Jaký to tam bylo?“ zeptala se Radka.

„Jo. Šlo to,“ řekl Adam. Mlčel.

Ozval se klíč v zámku.

„Tvůj parťák se vrací!“ řekla Radka a dodala: „Já musím pro holku do školky. Tak si to tady nějak zatím ujasněte. Ahoj,“ a zvedla se.

„Nazdar prcino!“ ozval se z předsíně mužský hlas, ze kterého bylo slyšet akcent alkoholu. Radka k tomu muži přišla, obouvá se a říká: „Myslím, že se stěhuješ. Tady pán, co je v kuchyni, ti to vysvětlí!“ a prosmýkla se kolem něj ven.

„Co je?“ řekl muž a nakoukl do kuchyně.

„Ahoj. Já jsem Adam. Bydlím v tvém pokoji. Chceš pomoci sbalit?“

„Co?“ nechápal ten muž.

„Jestli chceš, můžeš si sbalit svoje věci. Jestli ne, vyhodím je. Co tam necháš, jde do popelnice,“ řekl Adam.

„Ty ses asi podělal, ne? Já tu bydlím!“

„Už ne. Teď já!“ řekl Adam.

Nechtěný nájemník opustil nedobrovolně byt. Nejprve se chtěl prát, ale Adam nepřipustil ani na jedinou vteřinu, aby neměl situaci pod kontrolou. Ani jej nemusel moc tlouci.

Venku na ulici se snažili nájemníka zastat nějací jeho kamarádi, tak je Adam srovnal taky. Vrátil se do bytu. Posadil se ke kávě. Pil. Bože, jak nádherně chutná tato káva!

Radka se vrátila s dcerou:

„To je Kačenka a to je nový nájemník. Pan Adam!“ řekla a dcera pozdravila. Adam se neuměl chovat v přítomnosti dětí.

„Holka potřebuje tašku do školy. Teď v září půjde do první třídy. Půjdu ji koupit. Budeš tady?“ zeptala se Radka a Adam vyskočil: „Můžu jít s vámi?“

Radku hřály peníze od Adama v kapse. Věděla, že dceři koupí aktovku a ještě jí hromada peněz zbude. Nic více momentálně neřešila.

„Tak jestli chceš, tak pojď!“ řekla.

Šli do obchod'áku. Nákupní centrum. Adam pozoroval ty lidi. Jak bezstarostně chodí a nakupují. Každý si hledí svého. Nikdo se nebojí smrti. Nikdo nemá u sebe zbraň. Nikdo není vycvičen v zabíjení. Tedy nikdo kromě Adama.

„Hele!“ řekla Katka Radce a ukázala na velkého plyšového medvěda. Ve výloze hračkářství jej měli jako poutač.

„Na to zapomeň. To stojí moc peněz!“ zahlásila Radka a dcera se dívala smutně.

„Proč je smutná?“ nechápal Adam slzy Kateřiny.

„No protože by chtěla, všechno, co vidí!“

Adam poklekl ke Katce. „Ty bys toho medvěda chtěla?“ zeptal se jí. Ona kývla.

„To je hodný tatínek, že ti koupí takovou hračku, vid'?“ promluvila na ni za chvíli prodavačka. Adam šel a koupil. Nechápal

to. Taková maličkost, jako jsou nějaké papírky v kapse, může způsobit radost a smích dítěte?

„Co jako blbneš?“ divila se Radka a Adam se ptá: „Udělal jsem něco špatně?“

Radka nechápala, že to Adam nechápe.

Když Adam zastřelil toho ženicha, něco se v něm zlomilo. Všechno se to začalo vyšetřovat. Šetřili, zda to bylo adekvátní, ale jemu to bylo jedno. Nakonec to odložili. Oprávněná obrana. Adam ale již myslel jinak. Chtěl znova zažít ten adrenalin zabití. To napětí před tím, než TO udělá. Ten pocit absolutní nadvlády nad situací.

„Zítرا začíná váš poslední týden tady!“ hlásil mu dozorčí. Poslední týden byl na sbalení. Adam se sbalil. A pak za ním přišli, že jeden z těch co jej má vystřídat, že onemocněl. A jestli Adam nechce dát další turnus?

„Rád,“ odpověděl.

Zůstal. A druhý půlrok už nebyl tak nudný, jak ten první.

Adam se dostával do situací, ve kterých si vždy přál být. Strílel. Zabíjel. Likvidoval.

Dali jej do skupiny k Američanům. Šestice lidí v hlídce. Čtyři Američané, Čech (Adam) a Brit. Ten tomu dokonce velel. Pěkně tvrdý parchant.

Šest týdnů byli na jedné obchůzce! Šest týdnů! Spali v horách, likvidovali nepřítele, jedli, co se dalo. Žádný pionýrský tábor, ale válka.

Adam střílel. Do mužů, do žen a dokonce jednou i do dětí. Ty děti se je pokoušely zabít. Ozbrojené děti. Nepřemýšlel. Věděl, že bude-li moc přemýšlet, zemře. Nepřítel nepřemýšlí, ten střílí. Chceš jej porazit? Buď jako on.

Byl vyznamenán.

A ten britský velitel si jej dokonce vyžádal na další službu. Adam dostal povolení. Oficiálně se tomu říkalo STUDIJNÍ POBYT, ale ve skutečnosti mu po uplynutí druhého půl roku přišlo přerazení k Britům.

Dostal se do skupiny největších grázlů. Všichni oficiálně Britové, ale byla to spíš cizinecká legie s britskou vlajkou. Jezdili po zemi, likvidovali nepřítele. Ať již se jednalo o nepřítele skutečného, či se jen domnívali, že je to nepřítel.

Zabíjeli, někteří i znásilňovali. A kradli. Bezostyšně. Když jednou vystříleli jednu horskou boudu, našli tam pět mrtvol. A kupu peněz. Určitě z drog. Dolary, eura, libry.

„Každý svůj díl!“ rozhodl velitel. Adam se stal milionářem.

Pak se na to přišlo. Britské velení zuřilo!

Skupinu rozpustilo. Velitele zavřeli. Adam byl vrácen do jednotky, ale peníze mu nesebrali. Nenašli je.

„Pojedete domů!“ řekli mu.

Byl v cizině 18 měsíců.

Adam byl bohatý. Něco ukradl a něco dostal oficiálně. Britové mu zaplatili královsky. Naši též.

Vrátil se.

„Vyšetřování toho, co se dělo v té britské jednotce, není u konce!“
řekli mu.

„Jo, jasně!“ odpověděl.

Šel se přihlásit na svoji jednotku. Poslali jej na dovolenou.

„Nejdříve se to musí došetřit!“ řekli mu.

Jel na Generální štáb. Do Prahy.

Jakási poručice jej vyslechla.

„A co vlastně chcete?“

„No, co se mnou? Vrátil jsem se a čekám, jak dopadne někde nějaké šetření. Co se mnou bude?“ ptal se Adam.

„Tak pojd'te. Půjdeme spolu za panem velitelem,“ vzdychla a prohlédla si Adama od hlavy k patě.

Adam byl zmaten. Ještě před třemi měsíci lámal nepřítelům vaz. Střílel do nich. Likvidoval je. Bylo jasné, co je dobře a co je špatně. A teď tady stojí ve výtahu a jede někam za nějakým velitelem a neví, proč tam má jet a proč je vlastně tady.

„Nemám kalhotky!“ řekla mu ve výtahu ta poručice a Adam povídá: „Já taky ne!“

Odtáhla se. Nechápal, o co jí jde. Chce sex? No tak třeba jo. Vždyť je to jedno. Všechno je jedno. Všechno je takové umělé, tady. Nic nemá smysl!

Je to přesně čtyři měsíce a den, co Adam zastřelil těhotnou ženu. Mířila na ně samopalem a páčila, co jen to šlo. Kulky se zarývaly do písku. Adam ji zastřelil.

Velitel pak říkal, jaká je to prasárna, že nepřítel nasazuje na nás těhotné ženy. Adam pozoroval její hlavu. Mozek jí tekl po zátylku. Kulka ji otevřela zezadu.

„Nevěděl jsem, že je těhotná,“ říkal veliteli na svoji omluvu. Nevěděl to, opravdu.

Teď tady stojí ve výtahu a poručice se kroucí a říká mu, že nemá kalhotky. Práskl ji pěstí do obličeje. Neví, proč to udělal. Prostě to udělat chtěl.

Je postaven mimo službu.

„Tady máte nějaký leták. Je tam i nějaký kontakt na psychologa!“ řekli mu tenkrát na jednotce.

Bylo léto. Adam spal po lesích. Tak to miloval. Měl kupu peněz. Ale nevěděl, k čemu. Pak ho sebrali policajti. Mysleli, že je vandrák.

„Copak nemáte, kam byste šel?“ zeptal se jej pak na služebně ten policista a Adam si vzpomněl na Radku.

„Mám. Mám přítelkyni. Bydlí v Mostě,“ řekl.

„No, vidíte! Tak běžte za ní, člověče!“

Radka seděla u stolu v kuchyni. Katka spala.

„Hele, Adame. To přece nejde, abys malé koupil, co uvidí. Jak ona k tomu přijde,“ namítá. Adam dnes utratil několik tisíc za všechno, co Katka chtěla.

„Proč?“

„Co proč?“

„Proč to nejde?“

„No, já nevím. Prostě nejde, že jo,“ řekla Radka.

Adam šel spát. Lehl si ve svém pokoji na zem. Postel byla pro něj moc měkká. Radka přišla. Nahá.

„Chceš mě?“ zeptala se. Chtěla se odvděčit.

„Ne,“ řekl Adam.

„Zítřka mám volno. A ty?“ zeptala se nejistě Radka.

„Já taky. Kam půjdeme?“ zajásal Adam.

„Můžeme jít do ZOO. Jen si ráno něco vyřídím a půjdeme do ZOO, jestli chceš,“ řekla Radka.

„Paráda!“ zajásal Adam.

Soused nahoře si pustil romské písničky. Naplno.

„Co to je?“ zeptal se nejistě Adam.

„Soused. Buď se perou, nebo tančí,“ řekla Radka.

„On nejde zítra do práce?“ divil se Adam.

„Ne, ten nechodí!“ řekla Radka.

Adam přetáhl deku přes hlavu. V 01:35 vzbudila hudba Katku. Radka mlátila na topení, ale souseď to vzal jako milou hru na bubnování a mlátil také.

„Katku to vzbudilo?“ divil se Adam.

„Ano!“ vzdychla Radka.

„Zařídím to!“ řekl Adam a šel k souseďovi. Od 01:36 byl klid až do rána.

Adam tenkrát přemýšlel, jak se vlastně Radka jmenuje příjmením. Věděl, že Radka, ale dál? Bydlela v Mostě. Dokonce věděl i na jakém sídlišťi, ale jel tam jen jednou a bylo to nad ránem, navíc seděl v taxíku. Tenkrát.

Nakonec přijel do Mostu. Vzpomněl si, že Radka je Třešňáková. Nikoho jiného, za kým by mohl jet, neměl. A tak jel za ní.

„Pojedeme do ZOO?“ zajásala Katka, když jí Radka řekla tu novinu. Ozval se zvonek. Lichváři přišli pro peníze. Radka vstala od stolu a šla ke dveřím. Otevřela je a chvílku se o něčem dohadovala.

„O co jde?“ zeptal se Adam.

„Nic, platby, jenom,“ řekla Radka.

„Kolik dlužíš?“ zeptal se Adam. Radka nevěděla.

„Kolik dluží?“ zeptal se Adam lichvářů. Dva tmaví muži cosi řekli a smáli se.

„Kolik? Zaplatím to a ať už jste pryč!“ řekl rázně Adam. Pár slov, nějaká urážka. Venku v BMW seděl jejich šéf. Adam oběma mužům kroučí ruce a jde s nimi k autu:

„Kolik dluží? Zaplatím to, ale ať už vás tady nevidím!“ říká rázně. Dozvídá se cifru: „Cože? No to snad ne? Tolik?“

„Tak co? Může dát dceru do zástavy,“ zasměje se jeden. Zmínka o Katce Adama rozpálí doběla. Na zemi se po chvilce objeví krev. Není Adamova. Odjeli.

„Proč si nechtějí vzít peníze a dát ti pokoj?“ diví se Adam doma.

„To jsou lichváři. Oni chtějí málo, ale pořád. Nechtějí, aby se jim někdo vysmýkl,“ říká Radka a vzdychá: „Vrátí se. Až tu nebudeš,“ a kroučí hlavou. Tohle se nemělo stát.

V pondělí jde Adam s Radkou do města. Včera ji donutil, ať mu sepíše všechny dluhy, kde co má. Neví, proč to udělal, ale cítil, že tak je to správné.

Dvě banky a tři nebankovní půjčky. Všechno Adam zaplatil. Dluhy na popelnících, nájmu, jízda na černo, prostě všechno. Jeden exekutor. A i ty lichváře vyplatil.

„Proč to děláš?“ nechápe Radka. „To nedává smysl!“ dodává.

„Tohle jediné mi dává smysl!“ říká on.

...

„Tohle je nádherný vůz!“ říká prodejce v autosalónu. Radka kouká a nechápe, jak se tam vlastně dostala. Kačka mezi tím prohlíží nablýskané vozy.

„Beru ho!“ řekl Adam.

„Dobrá volba, pane!“ říká prodejce.

„Chci s ním hned odjet!“ říká Adam.

„To nepůjde. Na vůz se čeká šest až osm týdnů!“ říká prodejce.

Adam sahá do kapsy. Vyndává svazek bankovek: „Chci tento kus. Ted’!“ ukazuje na vystavený vůz.

Prodejce povídá: „Musíme to přihlásit, dát SPZ, dříve jak za dvě hodiny to nepůjde, pane.“

„Tak fajn, budeme zatím támhle, naproti, na večeři!“ ukazuje Adam na protější restauraci. Katka zajásá. Ráda jí v restauraci.

„Jistě pane. Potřebuji ale váš průkaz. Kvůli zaregistrování vozidla,“ říká prodejce.

„Napište to tady na paní,“ ukazuje na Radku. A tak jí právě koupil nový vůz. Jen se na ni otočí a povídá: „Máš řidičák, že jo?“

Adam se rozhodl. Už před nějakým časem. Stál doma u okna a koukal na tu bezútěšnost toho ghetta.

Věděl, co musí udělat. A věděl, že to udělat chce. Pozoroval tu kočku. Tu kočku, co venku přebíhá, šťastná, že ulovila myš. Kolik času té kočce zbývá? Kolik času má, nežli ji nějaký osadník tohoto tábora chytí a stáhne z kůže a upeče?

Adam se rozhodl: „Pojedeme koupit auto!“ řekl Radce.

Automobil polyká první kilometry. Radka řídí. Nechápe, co ji to potkalo. Nemá dluhy, má auto. A přitom Adam po ní nic nechce. Žádné podivné praktiky. Žádné výstřednosti. Katku má rád a chová se k ní hezky.

„Doprava! A támhle na té křižovatce vlevo!“ naviguje ji Adam. Ona neví, kam jedou.

Ústí nad Labem. Sídliště. Žádný Chánov. Normální sídliště. V řadě aut, kde parkují, není jediný vrak! Jediné vymláčené okénko.

Muž v obleku nervózně popochází před domem.

„Dobrý den. Já jsem z realitní kanceláře...“ představuje se Adamovi a Radce. Když uvidí Katku, sáhne do tašky a podá jí plyšáka: „To máme jako dárek pro vaši dceru,“ usměje se. Jde mu o kšeft. Chce prodat byt.

„3+1 a balkon. Všechno nové. Linka, jádro, elektřina dělaná před prodejem. Kompletní rekonstrukce,“ vychvaluje byt.

„Líbí se ti?“ ptá se Adam Radky. Ta jen polkne: „Je nádherný!“

„Kupuju ho. Napište to tady na paní!“ řekne Adam.

„Ty ses dočista musel zbláznit?“ nechápe Radka.

„Peníze nemají smysl,“ říká Adam a ptá se: „Nechceš skončit jako ta černá kočka, že jo?“

Adam koupil Radce byt.

Stěhují se. Kůže stažená z kočky se povaluje pod balkóny toho strašného paneláku v Mostě.

„Dobře že odjíždíš! Tobě by tady pšenka nekvetla!“ říká směrem k Adamovi soused, co rád bubnuje na topení, a dodává: „Jednoho dne bys dopadl, jako ta kočka!“ ukazuje na staženou kůži. Soused má na bradě ještě trochu mastnoty.

Všechno, co Radka s Katkou má, se vejde do pěti tašek. Nakládají to do auta. Odjíždí.

„Neotáčej se, nebo se sem vrátíš!“ říká Adam. Radka kouká před sebe.

Nový byt.

Radka to stále nechápe. Nevěří tomu. Adam kouká na nový nábytek. Všechno platil. Nová televize. Zařízení.

Radka se podívá na Adama. Přistoupí k němu. Vidí, že není všechno v pořádku, a tak se zeptá: „Co se děje?“

„Já musím jít,“ řekne Adam.

„Kam?“ nechápe Radka.

„Já sem nepatřím,“ řekne on a dodá: „Patřím jinam. Nic, co se tady děje, mi nepříjde důležité. Všechno je takové neoprávdové. Já chci tam. Tam, odkud pocházím,“ řekne.

Radka to ví. Cítí to již dlouho. Ví, že Adam odejde. Ví to.

Adam řekne: „Peníze nemají smysl. Jsem rád, že jsem mohl udělat něco, co má pro někoho význam. Ale já cítím svoji roli jinde. Peníze mě nezajímají,“ říká.

„Já ti strašně moc děkuju, a kdykoliv by ses chtěl vrátit, tak chci, abys věděl, že...“, povídá Radka, ale Adam jí přeruší: „Nějaké peníze potřebuji na cestu. Ty jsem si vzal. Zbytek je támhle, v šuplíku. Jsou tvoje. Já nic nechci. Je to dost na to, abys měla nějakou rezervu. Ty i Katka. Na několik let. Nechci se s ní loučit. Musím jít,“ řekne a tak napůl zsalutuje.

Radka pláče.

Adam si koupí lístek. Do Prahy. Tam čeká. Sedí na lavičce a čeká. Kam pojedete? Asi někam na východ. Bratislava. Pak na Ukrajinu a pak? Kdo ví? Dostane se, kam chce.

Chce tam, kde je válka. Chce tam, kde je život i smrt v té nejopravdivější podobě.

Nedávno, ještě v Afghánistánu, hodil granát na jednoho útočníka. Stříleli po sobě vzájemně a Adam to ukončil hozeným granátem. Útočník měl s sebou dceru. Podávala mu zásobníky. Adam je zabil oba.

Když si ji prohlížel, viděl její tělo roztrhané výbuchem. Teď si vzpomněl na Katku. Vzpomněl, jak ji viděl spát v posteli. Nedovedl si představit, že on Adam někoho takového zabil. Ale je to tak. Udělal to.

„Tak kam jedete?“ opakuje svoji otázku strážnice městské policie v Praze. Adam sedí na té lavičce. Před chvilkou se vypořádal s těmi útočníky. Rozbil je. Jak je jeho zvykem. Zvítězil. Jenže, nabízí se otázka: Je Adam vlastně vítěz? Není poražený?

Někde tam v dáli je nábojnice, kde je kulka i pro Adama. Nikdo není nesmrtelný. Tisíckrát Adam zvítězí, ale jen proto, aby po tisícíprvé prohrál.

Co bude pak? Bílé světlo smrti. Laskavý dotek Anděla. A Radka, možná, pokud osud dá, se dozví, že Adam je mrtvý. Řekne to Katce. Určitě. Obě budou smutné. Ale co se dá dělat. Adam je voják. Ne, nepřipadá si jako stroj na smrt. To ne! On ani vlastně neví, co je. Připadá si spravedlivý. Dělá, co je potřeba. Co je správné. Uvědomuje si, že dělá špatné věci, ale ty špatné věci jsou motivovány správným cílem! Není tady přece od toho, aby dělal radost a dával lásku. On dává světu řád a určuje mantinely!

Hlasy! Ty hlasy! V e své hlavě slýchal hlasy. Jako tenkrát v tom výtahu. Když sejmul tu poručici bez kalhotek. Ty hlasy mu říkají, co je správné a co není. Když byl s Radkou a Katkou, tak ty hlasy neslyšel. Jako by snad k němu těmi hlasy promlouvala nějaká vyšší síla, ale jako by snad Radka a Katka byly samy tou vyšší silou. V jejich přítomnosti si připadal bezpečný. K smíchu. On, voják, si připadá bezpečný díky malé holce. Směšné!

Adam si představil, jak Katka slyší o jeho smrti a jak pláče. I on má najednou v očích slzy. Bože. Kdo dopustil, aby se z Adama stalo to, co se stalo? Kde jsou ty jeho ideály mládí a touhy dospívajících dní? Kde je Adam? Kam došla jeho duše?

„Pane? Jste v pořádku?“ ptá se strážník.

„Jo, jsem v pohodě,“ říká Adam a najednou má zase v hlavě jasno.

„Viděli jsme, že vás napadli,“ říká strážnice.

„Ne, nic se nestalo. Vážně,“ říká Adam.

„Tak nám konečně řekněte, kam jedete?“ ptá se opakovaně strážnice.

Adam se zamyslí. Vzpomíná na tu válku. Jak se tam jenom dostane? Takže určitě na východ. Vstříc hnusnému papíru o jeho úmrtí, co Katka jednou možná dostane. Bude po něm dětskými prstíky přejíždět a nebude chápat, proč se stalo, co se stalo. Ani máma jí to nebude umět vysvětlit. Ano, Adam se chystá vydat se na cestu, kterou rozesmutní člověka, kterého nejvíce miluje. Katku. Pak se podívá na strážnici a potichu povídá: „Jedu domů, přece. Jedu tam, kam patřím. Domů jedu,“ říká a strážnice se ptá: „A to je kam?“

„Kam?“ ptá se Adam.

„Ano. Kam jedete?“

Adam se nadechne a řekne rozhodně: „No domů... Do Ústí nad Labem, přece,“ řekne rozhodně a rázně Adam a dodá: „Za rodinou! To jediné má přece smysl!“

„No tak s sebou hoďte. Vlak vám jede za dvacet minut, člověče. Hoďte s sebou!“ říká strážník a Adam povídá: „Rozkaz, pane!“

Adam jede domů.

A tahle tady žijem...